

Ett försök att minnas från vår barndom i Barnarp fram till pappas död den 29 november 1929.

Vår far:

Egentligen kommer jag inte ihåg honom särskilt mycket. Givetvis ser jag honom framför mig i pastorsexpeditionen, där jag kommer ihåg att jag var ibland. Jag kommer också ihåg att när det kom besök, så var det också en särskild ingång dit.

Är det en skräna att vi gömde oss bakom kyrkogårdsmuren tills pappa försvunnit in i kyrkan och vi slapp vara med?

Jag kommer ihåg att vi gick i kyrkan. Jag har mer minne från gubben med den stora bulan i huvudet än predikan. Särskilt kommer jag ihåg mammas ord vid ett mycket kraftigt åskväder då pappa var på väg till skomakaren.

Kommer Du ihåg när pappa förbjöd oss att dra upp grammfonen och han vevade tills fjädern gick av? En av skivorna vi hade var "Tuttan och Ingeborg, två flickor små".

Det har ju sagts mycket att han var glad i oss. Men jag kommer inte ihåg att han lekte med oss. Jag tycker han var mer i bakgrunden.

Pappas död minns jag väl. Det var mycket stilla i huset. Alla talade lågt m.m. Jag kom ihåg hur våra syskon kom. Speciellt kommer jag ihåg Kerstin av någon anledning. Vi låg i rummet intill sängkammaren, så vi blev på något sätt väldigt medvetna om allvaret, trots vår låga ålder.

Mamma:

Att mamma hade mycket att göra med församlingsborna och nog var ganska folklig, är helt klart. Från detta kommer jag ihåg alla tanter som kom på symöten. Jag ser henne också i köket tillsammans med folket där.

I detta sammanhang måste väl också nämnas luffarna. Jag tror hon var bussig mot dem. Hit hör också zigenarna som förtente vår stora vattenså i köket. Hur man fick in vattnet, frågar jag mig?

Det vet vi, att mamma var religiös, så varför inte nämna när hon trodde att det var yttersta dagen. Som Du kommer ihåg så brann disponentvillan i Norrahammar ner på julafton. Vi stod alla i översta våningen och såg hur hela himlen flammade röd. Då sa mamma: "Nu barn är det den yttersta dagen". Min uppfattning är att hon trodde allvarligt på detta.

Vi var nog en hel del med mamma i köket. Det var en trygg plats, varmt och gott. Ett exempel: Ett fruktansvärt åskväder drog förbi. Stora kulblixtar for över Barnarpa-sjön. Jag

kommer ihåg att vi var väldigt rädda. Den trygga platsen var den stora vedlåren, där vi gömde oss.

Ett annat exempel på tryggheten i köket: Det var vinter med stora snövallar ner mot stora vägen. Jag gick i skolan, men Du hade tydligen inte börjat ännu. Du åkte spark-stötting ned mot vägen. Precis då kom det en bil (T-Ford!!) som körde på sparken. Gubben letade febrilt efter Dig under eller omkring bilen. Ryktet gick till skolan att Du hade förolyckats, så jag fick gå hem. Du hade haft sinnesnärvaro att släppa sparken i rätt ögonblick och blivit mycket rädd. Alla hade undrat var Du var. Det naturligaste var givetvis köket och mamma.

Skolan:

Ett ganska diffust minne. Vi hade ju nära. Jag kommer ihåg att mamma gjorde allt för att jag skulle lära mig psalmverserna. Jag kommer bara ihåg en klasskamrat och det är disponentdottern Britta Collén. Vad hette Din fjälla i Moliden? Mirjam kanske?

Syskon:

En verklig upplevelse var det när de kom hem. Speciellt då på sommaren, Ville och Arvid var ju de vi såg oftast. Brita och Pelle samt Eva såg vi naturligtvis mest. Brita och Pelle arbetade på Torsviks pappersbruk. Eva och Allan bodde ju i trakten.

Arvid var väldigt intressant då han red förbi på väg till och ifrån Skillingaryd när han gjorde lumpen på A6.

Kerstin och Henning imponerade också stort när de kom på besök med sin T-Ford.

Prästgården, omgivningen m.m.:

Kyrkvaktarfamiljen var ju det närmaste umgänget. Här fick vi lära oss en del. Snusa och röka. Så småningom köpte vi cigaretter. Bridge! För min del blev det som bekant inte så mycket.

De gamla kyrkstallarna var bra utrymme för vår lekfantasi. Stallarna var kvar ganska länge efter det vi flyttade till Hovslätt.

Barnkalasen (jul speciellt) kommer jag ihåg. Det jag kommer ihåg bäst är hos kyrkvärden i Läsäng. Hämtade oss i släde.

Prästgården var centrum i bygden. Ganska långt mellan gårdarna. Barnarp var på 20-talet en riktig bondby. Men ändå nära till industrin, Torsvik och Norrahammar.

Månsarp var underställt Barnarp. Pappa var kyrkoherde och Månsarp komminister-ämbete.

Prästgården var med våra mått mätt en imponerande byggnad. Bottenvåning; pastorsexpedition, lektrum, herrum, matsal, kök och ett litet rum till. Övervåningen; sängkammare, barnkammare, stor hall, två stora gästrum och stort vindsutrymme gränsande till sängkammaren, var det så?

Trädgården med mycket fruktträd, hallon- och vinbärsbuskar och grönsaksland. Vacker allé mot kyrkan. Stor rondell framför ingången med hagtornsträd. Syrénberså för saft och kaffe.

Det stora körsbärsträdet med alla körsbären! Tyvärr fick vi hålla till godo med bären på marken, ty de på trädet gick inte att nå. Men det rensade magen.

På vintern var slänten mot sjön fin te-fatsbacke. Te-faten på den tiden bestod av plåt-skyltarna med reklam för t.ex. Persil.

Badhuset vid sjön och bryggan. Bryggan var Din plats för fiske. För min del provade jag att gå under vatten, vilket Ville tog upp vid Gittans och mitt bröllop.

Sjön; sysselsättning både sommar och vinter. Tvättstugan vid sjön är också värd att minnas.

Ladugården fanns kvar. Vi hade en ko ett tag? Eller var det arrendatorns som på sommaren betade på ängen nedanför prästgården.

Bertil med familj gästade oss -28 eller -29. Ulla och jag gjorde vad vi kunde för att skrämman livet av kon. Men hon överlevde.

Två affärer fanns det ett tag. Den på höjden vid sjön kommer jag speciellt ihåg. Av den anledningen att svenskbyborna tror jag hade inkvarterats där. Vad har Du för kommen-tarer?

Davida Spånberg på godset Lilla Spånshult var min gudmor. Som bekant var jag mycket där. Ett tag ville hon adoptera mig. Men mamma höll emot.

Besöken i Norrahammar hos Engdahls är värt att minnas. Särskilt som Du ropade på hatten. Missförstånd uppstod. Hur var det med överläraren i Norrahammar?

Det här är lite ur ett dåligt minne.

Hälsningar Gösta